

"Want sterren zijn voor eeuwig"

We liepen samen over onze ijzersterke brug van vertrouwen, wetend dat aan alles een einde komt. Het was liefde. Dat moest. Maar ik had nooit verwacht dat liefde zo'n pijn zou doen. Het was alsof mijn hart bevroor. Langzaam, maar onverbiddelijk. Ik streefde zijn slanke handen. Zijn gezicht. Hij nam me in zijn armen. Ik lachte om mijn lippenstift op zijn kin. Ik dacht altijd dat onze liefde oneindig was. Dat is hij ook. Alleen is hij net zo oneindig als onmogelijk.

Ik hield al van hem toen ik nog niet eens wist wat 'houden van' eigenlijk inhield. Nooit had ik zoiets dieps beleefd. Het was begonnen met het lange aankijken. Vurige blikken, zoals het in de boekjes staat. We wisten toen al dat het te laat was. Nét te laat. Waarom hebben we doorgezet? Niemand mocht het weten, terwijl ik van de daken had willen schreeuwen dat hij van me hield.

En toen? Toen moesten we afscheid nemen. Elkaar vaarwel zeggen, terwijl je het liefste iedere minuut, ja, elke seconde bij elkaar bent. "Mijn liefste," zei hij. "Weet dat er iedere nacht een sterretje voor je opkomt. Het mooiste sterretje van alle sterren. Voor jou. Kijk, hoe hij je twinkelend toelacht." Ik moest doorgaan, zei hij, maar ik kon alleen maar terugdenken. Hij zou mijn lachende, blauwe ogen nooit meer vergeten, maar ze konden alleen nog maar huilen. Hij zei dat ik ooit weer van een ander zou houden, terwijl ik wist dat het nooit meer zo mooi zou kunnen zijn.

Hij sprak mij moed in, terwijl ik hem moed in zou moeten spreken. Maar onze brug van vertrouwen bleef ijzersterk, ondanks dat ik langzaam van hem wegliep, hem achterlatend in de duisternis. Ik keek omhoog en zag zijn belofte. De mooiste ster straalde voor ons.

© september 2010, Rose, BasicPublishing.nl